

ONKO MEIDÄN JÄRJESTETTÄVÄ VALLANKUMOUS?

Tämä tapahtui kauan, hyvin kauan sitten, toista vuotta takaperin. Venäjän puolueessa, tunnetun saksalaisen sosialidemokraatin Parvusin todistuksen mukaan, syntyi „periaatteellisia erimielisyyksiä”. Proletariaatin puolueen ensivuoroisimmaksi poliittiseksi tehtäväksi tuli taistelu sentralismin äärimmäisyyksiä vastaan, jostain Genevestä käsin tapahtuvan työläisten „komentamisen” ajatusta vastaan, agitaattorien organisaation, johtajien organisaation aatteen liioittelua vastaan. Sellainen oli menshevikki Parvusin syvälinen, luja ja horjumaton vakaumus, jonka hän esitti saksalaisessa viikkolehtisessään „Aus der Weltpolitik” („Maailman politiikasta”) marraskuun 30 pltä 1903.

Kunnon Parvusille huomautettiin silloin (ks. Leninin kirjettä „Iskran” toimitukselle, joulukuu 1903 *), että hän on joutunut juorujen uhriksi, että hänen näkemiensä periaatteellisten erimielisyyksien perustana on rettelöinti ja että se uuden „Iskran” aatteellinen käänne, joka on alkanut hahmottua, on käänne opportunistisiin. Parvus vaikenä, mutta uusiskralaiset märehtivät sadoilla tavoilla hänen „ajatuksiaan” johtajain organisaation merkityksen liioittelemisesta.

Kului neljätoista kuukautta. Menshevikkien harjoittama puolueetyön desorganisointi ja heidän propagandansa opportunistinen luonne kävivät täysin selviksi. Vuoden 1905 tammikuun yhdeksäs päivä toi esiin proletariaatin vallankumouksellisen energian koko valtavan kasautuman ja koko sosialidemokraattien järjestyneisyyden riittämättömyyden. Parvus tuli järkiinsä. „Iskran” 85. numerossa hän esiintyi

* Ks. Teokset, 7. osa, ss. 109—110. *Toim.*

kirjoituksella, joka merkitsi asiallisesti mitä täydellisintä käännettä opportunistisen uuden „Iskran” uusista aatteista vallankumouksellisen vanhan „Iskran” aatteisiin. „Oli sankari”, huudahtaa Parvus Gaponin johdosta, „mutta ei ollut poliittista johtajaa, ei ollut toimintaohjelmaa, ei ollut organisaatiota”... „Ilmenivät organisaation puuttumisen traagilliset seuraukset”... „Joukot pirstoutuivat erilleen, kaikki tapahtuu hajanaisesti, ei ole yhdistävää keskusta, ei ole johtavaa toimintaohjelmaa”... „Liike laski yhdistävän ja johtavan järjestön puuttumisen vuoksi”. Ja Parvus antaa tunnuksen, josta mainitsimme jo „Vperjod” lehden 6. numerossa, — „järjestää vallankumous”*. Vallankumouksen opetusten vaikutuksesta Parvus tuli vakuuttuneeksi siitä, että „nykyisten poliittisten ehtojen vallitessa me emme voi järjestää näitä satoja tuhansia” (puhe on kapinaan valmiista joukoista). „Mutta me voimme”, kertoo hän „Mitä on tehtävä?” kirjan hyvin vanhan ajatuksen, „me voimme luoda järjestön, joka olisi sitovana fermenttinä ja vallankumouksen hetkellä liittäisi kaikki nämä sadat tuhannet ympärilleen”. „On järjestettävä työläiskerhoja, joille asetetaan selvästi määritelty tehtävä: valmentaa joukkoja kapinaan, koota ne kapinan aikana ympärilleen, nostaa kapina annetun tunnuksen mukaan”.

Vihdoinkin! huudahtimme helpotuksesta tavatessamme nämä vanhat oikeat ajatukset, jotka ovat olleet uuden „Iskran” roskan peittämiä. Vihdoinkin on proletaarisen puolueen työntekijän vallankumouksellinen vaisto päässyt edes väliaikaisesti voitolle rabotshejedelolaisesta opportunistista. Vihdoinkin kuulemme sellaisen sosialidemokraatin äänen, joka ei pökkuroi vallankumouksen selkäpuolen edessä, vaan viittaa pelottomasti vallankumouksen etujoukon tukemisen tehtävään.

Uusiskralaiset eivät tietenkään voineet olla samaa mieltä Parvusin kanssa. „„Iskran” toimitus ei yhdy kaikkiin tov. Parvusin lausumiin ajatuksiin”, sanotaan toimituksen huomautuksessa.

Sitä vielä puuttuisi! Sitä vielä puuttuisi, että he „yhtyisivät” niihin ajatuksiin, jotka „lyövät kasvoille” koko heidän puolitoista vuotta jatkunutta opportunistista lörpötelyään!

* Ks. tätä osaa, ss. 135—144. *Toim.*

„Järjestää vallankumous”! Mutta meillähän on viisas tov. Martynov, joka tietää, että vallankumouksen saa aikaan kumous yhteiskunnallisissa suhteissa, että vallankumousta ei voida määrätä. Martynov selittää Parvusille hänen virheensä ja osoittaa, että jos Parvus on tarkoittanut vaikkapa vallankumouksen etujoukon organisaatiota, niin se on „ahdas” ja vahingollinen „jakobiinilainen” ajatus. Ja edelleen. Meidän viisas Martynovimmehan taluttaa nuorassa perässään Trjapitshkinia — Martovia, joka pystyy vieläkin enemmän syventämään opettajaansa ja voi ehkä korvata tunnuksen „järjestää vallankumous” tunnuksella „päästää vallankumous valloilleen” (ks. № 85, kursivointi kirjoittajan).

Niin, lukija, juuri sellainen tunnus on meille annettu „Iskran” pääkirjoituksessa. Nykyisinä aikoina on nähtävästi riittävää „päästää valloilleen” kielensä vapaata lörrpöttely-prosessia tai prosessi-lörrpöttelyä varten voidakseen kirjoittaa johtavia kirjoituksia. Opportunistille ovat aina tarpeen sellaiset tunnukset, joissa, kun tutustuu niihin tarkemmin, ei ole mitään muuta kuin helisevä fraasi tai jonkinlainen dekadenttimainen sanatempu.

Järjestää ja järjestää, jankkaa Parvus, aivan kuin hänestä olisi tullut yhtäkkiä bolshevikki. Hän onneton ei ymmärrä, että organisaatio on *prosessi* („Iskra” № 85 — ja myöskin kaikki aikaisemmat uuden „Iskran” numerot ja erittäinkin uhkean Rosan uhkeat alakertakirjoitukset). Hän poloinen ei tiedä, että dialektisen materialismin koko hengen mukaisesti ei ainoastaan organisaatio, vaan myös taktiikka on prosessia. Ja hän touhuaa aivan kuin „sala-liittolainen” suunnitelma-organisaation kimpussa. Ja hän kuvittelee aivan kuin „utopisti”, että voidaan niin vain heti, jossain, herra paratkoon, toisessa tai kolmannessa edustajakokouksessa, ottaa ja järjestää.

Ja minkälaisiin „jakobiinilaisuuden” äärimmäisyyksiin tuo Parvus puheissaan meneekään. „Nostaa kapina annetun tunnuksen mukaan”, ajatelkaahan! Se on vielä paljon pahempaa kuin kapinan „määräämisen” aate, jonka kuulu Martynovimme on kumonnut. Totta totisesti, Parvusin pitää ottaa oppia Martynovilta. Parvusin pitää lukea „Iskran” 62. numero, jonka pääkirjoituksesta hän saa tietää, millaisia vahingollisia kapinanvalmistelun „utopistisia” aatteita levitettiin puolueessamme niin sopimattomaan

aikaan vuosina 1902 ja 1904. Parvusin pitää lukea Axelrodin kirjoittama esipuhe „Työmiehen” kirjaseen saadakseen tietää siitä „syvällisestä, perin vahingollisesta ja puolueelle suorastaan turmiollisesta pahasta” (sic! *), joka uhkaa sosialidemokratiaa niiden henkilöiden taholta, jotka „panevat kaikki toiveensa kansanjoukkojen takapajuisimpien, tiedottomimpien ja suorastaan metsäläistyneiden (!!)

ainesten vaistovaraisiin kapinoihin”. Parvus tunnustaa satojen tuhansien järjestämisen nyt mahdottomaksi ja asettaa ensi tilalle tehtävän „luoda järjestö, joka olisi sitovana fermenttinä”. Kuinka uusiskralaisemme voisivat olla kiemurtelematta, kun tuollaista kirjoitetaan heidän äänenkannattajansa palstoilla? Sillä järjestö sitovana fermenttinä, sehän juuri onkin ammattivallankumouksellisten järjestö, jonka pelkkä mainitseminenkin saa uusiskralaisemme pökerryksiin.

Kuinka kiitollisia olemmekaan „Iskralle” sen pääkirjoituksesta, joka julkaistiin Parvusin kirjoituksen rinnalla. Kuinka selväpiirteisesti erottuukaan sisällyksetön, sotkuinen ja hvostilainen fraseologia vanhan „Iskran” selvien, selkeiden, suorien ja rohkeiden vallankumouksellisten tunnusten rinnalla! Eikö se sitten ole sisällyksetön mahtipontinen fraasi, että muka „luottamuspolitiikka poistuu näyttämöltä *ollakseen enää milloinkaan* harhauttamatta Venäjää enempää kuin Eurooppaakaan”? Tosiasiassa eurooppalaisen porvarillisen lehden jokainen numero osoittaa, että tuo harhauttaminen jatkuu ja että sillä on menestystä. „Venäjän maltillinen liberalismi on saanut kuoliniskun”. Se on lapsellista poliittista naiiviutta, kun liberalismiin kuolemaksi katsotaan sen „diplomaattinen” halu kätkeytyä. Tosiasiassa liberalismi on elossa, se elää ja elpyy. Se on nimenomaan nyt vallan kynnyksellä. Se on nimenomaan sitä varten kätkeytynytkin, jotta voisi varmemmin ja vaarattomammin kurottaa sopivalla ajankohdalla kätersä ottamaan valtaa. Nimenomaan sen vuoksi se liehakoikin täyttä päätä työväenluokkaa. Pitää olla äärimmäisen lyhytnäköinen voidakseen ottaa tuon koketeerauksen (joka juuri nykyisellä ajankohdalla on sata kertaa vaarallisempaa) täydestä, voidakseen pöyhkeilevästi sanoa: „proletariaatin — synnyinmaan vapauttajan, proletariaatin — koko

* — sillä tavalla! *Toim.*

kansakunnan etujoukon on liberaalis-demokraattisen porvariston etumaisten aineiden julkinen mielipide *tunnustanut* näinä päivinä *sankarilliseen osaansa*". Ymmärtäkää toki lopultakin, herrat uusiskralaiset, että liberaaliset porvarit tunnustavat proletariaatin sankariksi *nimenomaan siksi*, että antaessaan iskun tsarismille tämä proletariaatti ei ole vielä riittävän voimakas, ei ole vielä riittävän sosialidemokraattinen *vallatakseen* itselleen sellaisen vapauden kuin se tahtoo. Ymmärtäkää, ettei meidän pidä pöyhkeillä liberaalien nykyisten pökkurointien johdosta, vaan varoittaa proletariaattia ja näyttää sille noiden pökkurointien todellinen olemus. Ettekö te näe tuota olemusta? katsokaa silloin *tehtailijoiden, kauppiaiden ja pörssi miesten lausuntoja* perustuslain välttämättömyydestä! Eikö totta, kuinka selvästi nuo lausunnot puhuvat maltillisen liberalismiin kuolemasta? Liberaaliset lavertelijat surisevat proletaarien sankaruudesta, mutta tehtailijat vaativat tiukasti ja painokkaasti tynkäperustuslakia,— siten on asia, kunnianarvoiset „johtajat” *!

Mutta verrattominta ovat „Iskran” järkeilyt aseistautumiskysymyksestä. „Toiminta proletariaatin aseistamiseksi, sellaisen organisaation systemaattisesti valmistelemiseksi, joka takaisi sen, että kansan hyökkäys hallitusta vastaan olisi yleinen ja samanaikainen”, julistetaan „teknilliseksi” (!?) tehtäväksi. Mutta me olemme tietysti halveksittavaa tekniikkaa korkeammalla ja katsomme asioiden ytimeen. „Niin tärkeitä kuin ne („teknilliset” tehtävät) ovatkin, *ei työmme painopiste* joukkojen valmistamisessa kapinaan *ole niissä*”... „Maanalaisten järjestöjen koko ahkerointi tulee olemaan aivan merkityksetöntä, jos ne eivät kykene aseistamaan kansaa eräällä korvaamattomalla aseella — *sillä polttavan tarpeen tunnolla, että on hyökättävä itsevaltiuden kimppuun ja aseistauduttava sitä varten*. Juuri tähän meidän on suunnattava ponnistuksemme — *kapinataroituksessa suoritettavan itseaseistautumisen propagan-*

* Edellä esitetyt rivit oli jo kirjoitettu, kun saimme seuraavat mielenkiintoiset tiedot liberaalisesta leiristä. Saksalaisen norvarillis-demokraattisen lehden „Frankfurter Zeitung” („Frankfurtin Lehti”. *Toim.*) (helmikuun 17 pnä 1905) pietarilainen erikoiskirjeenvaihtaja lähetti *pietarilaisen liberaalisen journalistin* seuraavan lausunnon poliittisesta tilanteesta: „Liberaalit olisivat tyhmyreit, jos he päästäisivät ohi tällaisen hetken kuin on nykyinen. Liberaaleilla on nyt käsissään kaikki valtiit, sillä *he ovat onnistuneet valjastamaan työläiset omlen kärryjensä eteen*, ja hallituksella ei ole väkeä, sillä byrokraatia sitoo kaikki paikoilleen”. Eikö totta, mikä pyhä yksinkertaisuus täytyykään vallita uudessa „Iskrassa”, kun se tällaisella ajankohdalla kirjoittaa liberalismiin kuolemasta?

daan joukkojen keskuudessa" (kaksi viimeistä kohtaa ovat kirjoittajan alleviivaamia).

Niinpä niin, tuo on todella syvällistä kysymyksenasettelua, se on toista kuin ahdaskatseisella, miltei „jako-biinilaisuuteen" luisuneella Parvusilla. Painopiste ei ole aseistamistyössä eikä organisaation systemaattisessa valmistelemisessä, vaan kansan aseistamisessa polttavan aseistautumis- ja vieläpä itseaseistautumistarpeen tunnolla. Millaista polttavaa häpeäntunnetta tunnetkaan sosialidemokratian vuoksi katsellessasi tuota poroporvarillista typeryyttä, joka yrittää vetää liikettämme taaksepäin! Kansan aseistaminen polttavan aseistautumistarpeen tunnolla on sosialidemokratian vakituinen ja yhteinen, ainainen ja yleinen tehtävä, joka soveltuu samalla tavalla sekä Japaniin, Englantiin, Saksaan että Italiaan. Kaikkiällä, missä on sorrettuja ja riistoa vastaan taistelevia luokkia, sosialistin propaganda aseistaa niitä aina aivan alusta pitäen ja ennen kaikkea polttavalla aseistautumistarpeen tunnolla, ja tuo „tarve" on jo olemassa, kun työväenliike *alkaa*. Sosialidemokratian on vain tehtävä tuo polttava tarve tietoiseksi, saattaa ne, jotka sitä tuntevat, ottamaan huomioon organisaation ja suunnitelmallisen toiminnan välttämättömyyden ja koko poliittisen suhdanteen. Olkaa hyvä, hra „Iskran" toimittaja, käväiskää Saksassa missä työväenkokouksessa hyvänsä ja katsokaa, millaista vihaa uhkuvat kasvot esimerkiksi poliisia kohtaan, millaista kiukkuista sarkasmia siellä satelee, kuinka kädet puristuvat nyrkkiin. Mikä voima pidättää tätä polttavaa tarvetta tehdä heti selvä kansaa pilkkanaan pitävistä porvareista ja heidän lakeijoistaan? Organisaation ja kurinalaisuuden voima, tietoisuuden voima, sen tietoisuuden voima, että yksilömurhat ovat järjettömiä, ettei vakavan, kansan vallankumoustaistelun hetki ole vielä koittanut, ettei ole sitä varten sopivaa poliittista suhdannetta. Juuri sen vuoksi sosialisti ei sellaisissa oloissa puhu eikä milloinkaan sano kansalle: aseistautukaa, mutta aina ja ehdottomasti (muutoin hän ei ole sosialisti, vaan tyhjäpäiväinen lörpöttelijä) aseistaa sitä aseistautumisen ja vihollista vastaan hyökkäämisen polttavan tarpeen tunnolla. Juuri noista arkipäiväisen toiminnan oloista eroavat nyt Venäjällä vallitsevat olot. Juuri sen vuoksi vallankumoukselliset sosialidemokraatit, jotka eivät tähän saakka ole milloinkaan sanoneet: aseisiin! mutta ovat aina

aseistaneet työläisiä polttavan aseistautumistarpeen tunnolla, *nyt* kaikki vallankumoukselliset sosialidemokraatit, seuraten vallankumouksellisesti aloitteellisia työläisiä, ovat antaneet tunnuksen: *aseisiin!* Ja tällaisena ajankohtana, jolloin tämä tunnus on jo vihdoinkin annettu, „Iskra” sanoo: painopiste ei ole aseistautumisessa, vaan polttavan itseaseistautumistarpeen tuntemisessa. Eikö tämä ole hengen- ja tunteiden intelligenzimäistä viisastelua, eikö tämä ole toivotonta trjapitshkinilaisuutta? eivätkö nuo ihmiset vedä puoluetta taaksepäin, vallankumouksellisen etujoukon päivänpolttavista tehtävistä proletariaatin „takaliston” tarkastelemiseen? Ja tuo tehtäviemme uskomaton mataloittaminen ei riipu yhden taikka toisen Trjapitshkinin henkilöllisistä ominaisuuksista, vaan koko heidän asenteestaan, joka on niin verrattomasti formuloitu siivekkäillä sanoilla: prosessi-organisaatio ja prosessi-taktiikka. Jo itse tuo asenne tuomitsee ihmisen ehdottomasti ja väistämättömästi siihen, että hän pelkää jokaista selvää tunnusta, väittelee kaikenlaista „suunnitelmaa”, kaikkoo rohkeata vallankumouksellista aloitetta, viisastelee ja märehtii vanhaa, pelkää edelle kiiruhtamista — sellaisena aikana, jolloin me, sosialidemokraatit, olemme jääneet ilmeisesti jälkeen proletariaatin vallankumouksellisesta aktiivisuudesta. Todellakin: kuollut on tarrautunut elävään, kuolleet rabotshejedelolaiset teoriat ovat kuolettaneet toivottomasti myöskin uuden „Iskran”.

Katsokaa „Iskran” järkeilyjä „socialidemokratian poliittisesti johtavasta osuudesta kansakunnan vapauttajaluokan etujoukkona”. „Tuota osuutta”, opetetaan meille, „ei voida saavuttaa eikä varmistaa lujasti meille sillä, että meidän onnistuu ottaa kapinan teknillinen järjestäminen ja sen suorittaminen täydellisesti omiin käsiimme”. Ajatelkaahan vain: etujoukon osuutta ei voida saavuttaa, jos meidän onnistuu ottaa kapinan suorittaminen täydellisesti omiin käsiimme! Ja tuo väki puhuu vielä etujoukosta! He *pelkäävät sitä*, kunpa historia ei vain säilyttäisi heille johtavaa osuutta demokraattisessa kumouksessa, he ajattelevat *kauhulla* sitä, kunpa eivät vain joutuisi „suorittamaan kapinaa”. Heitä kaiheraa se ajatus — he eivät vain rohkene sitä vielä sanoa „Iskran” palstoilla suoraan, — että socialidemokraattisen järjestön *ei pidä* „suorittaa kapinaa”, ei pidä pyrkiä ottamaan täydellisesti omiin käsiinsä vallankumouksellista siirtymistä demokraattiseen tasavaltaan.

Heille, noille sosialismin parantumattomille girondisteille, kummittelee siinä hirveä jakobiinilaisuus⁴⁵. He eivät ymmärrä sitä, että mitä tarmokkaammin me pyrimme ottamaan kapinan suorittamisen täydellisesti omiin käsiimme, sitä suuremman osan tästä asiasta me otamme omiin käsiimme, ja että mitä suurempi tulee olemaan tuo osa, sitä pienempi tulee olemaan antiproletaarisen ja ei-proletaarisen demokratian vaikutus. He haluavat olla ehdottomasti häntäpäässä, he keksivät itselleen jopa erikoisen filosofiankin siitä, että pitää olla häntäpäässä,— Martynov on alkanut sitä jo esittää ja huomenna nähtävästi panee siihen „Iskran” palstoilla *loppupisteen*.

Koettakaapa askel askelelta tarkastella sen järkeilyjä:

„Nojautuen historian kehityksen alkuvoimaisen prosessin logiikkaan tietoinen proletariaatti käyttää tarkoituseriensä hyväksi kaikki organisaation ainekset, kaikki ne kuohunnan ainekset, joita vallankumoustaaton ajankohta luo”...

Mainiota! Mutta *kaikkien* aineiden käyttäminenhän juuri merkitseekin johdon ottamista *täydellisesti* itselleen. „Iskra” lyö itseään ja sen tuntien kiiruhtaa lisäämään:

„...,hämmentymättä vähääkään siitä, että kaikki nuo ainekset ottavat siltä osan itse vallankumouksen teknillisestä johdosta ja siten tahtoen tai tahtomattaan auttavat meidän vaatimustemme saattamista kansanjoukkojen mitä takapajuisimpiin kerroksiin”.

Ymmärrätekö jotain, lukija? On käytettävä hyväksi *kaikki* ainekset *hämmentymättä* siitä, että ne ottavat osan *johdosta!?!?* Hävetkäähän toki, hyvät herrat: jos *me* todella käytämme hyväksemme kaikki ainekset, jos ne, joita me käytämme, todella ottavat omikseen *meidän* vaatimuksemme, niin silloin ne eivät *ota* meiltä johtoa, vaan *hyväksyvät* johtomme. Jos taas nuo *kaikki* ainekset todella ottavat meiltä johdon (eivätkä tietenkään ainoastaan „teknillistä”, sillä vallankumouksen „teknillisen” puolen erottaminen poliittisesta on mitä suurinta tolkkuttomuutta), niin silloin siis emme me käytä niitä, vaan ne käyttävät meitä.

„Me tulemme vain iloitsemaan siitä, jos papin jälkeen, joka on popularisoinut joukkojen keskuudessa vaatimustamme valtion ja kirkon toisistaan erottamisesta, jos monarkistisen työväenyhdistyksen jälkeen, joka on järjestänyt kansan kulkueen Talvipalatsille, Venäjän vallankumous rikastuu kenraalilla, joka ensimmäisenä vie kansanjoukot

viimeiseen taisteluun tsaarin sotajoukkoja vastaan, tai virkamiehellä, joka ensimmäisenä julistaa tsaarivallan virallisen kukistamisen”.

Niin, mekin tulemme iloitsemaan siitä, mutta me toivomme, ettei *mahdollisten* ihanuuksien aiheuttama ilontunne sumentaishi logiikkaamme. Mitä merkitsee: *Venäjän vallankumous* rikastuu papilla tai kenraalilla? Se merkitsee, että papista tai kenraalista tulee vallankumouksen kannattaja tai johtaja. Nuo „tulokkaat” saattavat olla täysin tietoisia tai ei täysin tietoisia vallankumouksen kannattajia. Jälkimmäisessä (tulokkaiden suhteen todennäköisimmässä) tapauksessa meidän ei pidä iloita heidän tietoisuuden puutteestaan, vaan surra sitä ja *kaikin voimin oikaista, täydentää heidän tietoisuuttaan*. Niin kauan kuin emme ole sitä tehneet, niin kauan kuin joukot kulkevat vähätietoisien johtajan mukana, täytyy tunnustaa, ettei sosialidemokratia käytä kaikkia aineksia, vaan kaikki ainekset käyttävät sitä. Vallankumouksen kannattaja, eilinen pappi tai kenraali tai virkamies, voi olla ennakkoluuloja täynnä oleva porvarillinen demokraatti, ja mikäli työläiset lähtevät *hänen mukaansa*, sikäli porvarillinen demokratia „käyttää” työläisiä. Onko tämä teille selvää, herrat uusiskralaiset? Jos se on selvää, niin minkä vuoksi te *pelkätte sitä*, että vallankumouksen täysin tietoiset (*se on* sosialidemokraattiset) kannattajat ottavat itselleen johdon? Minkä vuoksi te pelkätte sitä, että sosialidemokraattiupseeri (otan tahallani teidän esimerkinne mukaisen esimerkin) ja sosialidemokraattisen järjestön jäsen tämän järjestön aloitteesta ja toimeksiannosta ottaa itselleen, „ottaa täydellisesti omiin käsiinsä” teidän olettamanne kenraalin funktiot ja tehtävät?

Palatkaamme Parvusiin. Hän päättää mainion kirjoituksensa mainioon neuvoon „heittää yli laidan” hajoittajat. Hajoittajien syrjäyttäminen, kuten „Puolueesta” osastossa julkaisemistamme tiedoituksista ⁴⁶ näkyy, on Venäjän sosialidemokraattien enemmistön kiihkein ja päättäväisin tunnus. Juuri niin, toveri Parvus: „heittää yli laidan” mitä armostomittain ja aloittaa tuo heittäminen niistä sosialidemokraattisen lehdistön urhoista, jotka ovat pyhittäneet ja pyhittävät desorganisaatiota prosessi-organisaation ja tendenssi-organisaation „teorioilla”. Ei pidä ainoastaan puhua siitä, vaan myös *tehdä* se. Pitää kutsua heti koolle kaikkien niiden puolueyöntekijäin edustajakokous, jotka haluavat

järjestää puolueen. Ei pidä rajoittua vakuutteluihin ja nuhtelemisiin, vaan pitää esittää kaikille horjuville, kaikille häilyville, epävarmoille ja epäröiville suora ja tiukka ultimaatumi: valitkaa! Lehtemme ensimmäisestä numerosta alkaen me olemme asettaneetkin tuon ultimaatumin „Vperjod” lehden toimituksen nimessä ja koko sen venäläisten puolueetyöntekijäin joukon nimessä, jonka desorganisaattorit ovat äärimmilleen suuttaneet. Heittäkää heidät nopeammin yli laidan, toverit, ja ryhtykää yksimieliseen organisatoriseen työhön! Parempi sata vallankumouksellista sosialidemokraattia, jotka hyväksyvät suunnitelma-organisaation, kuin tuhat intelligentti-Trjapitshkinia, jotka lörpöttelevät prosessi-organisaatiosta!

„Vperjod” № 7,
helmikuun 21 (8) pnr 1905

Julkaistaan „Vperjod” lehden
tekstin mukaan